

VALLEND WATER

gedichten

Frans Siliakus

Auteur

F. Siliakus

© november 2019

Over het verleden, over een ver verleden zing

Ik, begeleid door vallend water; overal is geruis.

Het regent, het regent: de regen lijkt te zijn mijn thuis.

Regen, uit Stemmen uit het verleden

HET BEEST

Opeens was het beest er.

Ik had het altijd al verwacht.

Instinctief sloeg ik het omver.

Het was omhoog gekropen uit een schacht

Vol smerigheid en eiste toegang tot mijn leven,

Die ik het weigerde te geven.

Stervensplaatsen komen aan het licht,

Plaatsen, volstrekt uitgevreten,

Waar mijn geest niet voor zwicht

Nu mijn afkomst is bemeten

Naar het criterium van een gedicht.

HOOGKAMP

Als ik 's ochtends langs de Hoogkamp rijd,
Denk ik aan oom Cees, zoals hij was in betere tijden.
Ik zie hoe hij mij aankijkt en zorgvuldig vermijdt
Trivialiteiten en banaliteiten aan te snijden.

Hij was jarenlang mijn geestelijke reisgenoot,
Die mij op een zeker moment ontvallen is,
En die ik dagelijks in mijn gepeinzen mis,
Sedert hij zijn rust hervond in aardes schoot.

Destijds bleven wij het goede leven trouw:
Van onze felle discussies, gevoerd bij wijn
En brood, heb ik daarom geen berouw.
Wel voel ik in mijn ziel de pijnlijke schijn
Van het afgesneden zijn uit een gezellenleven.

Vanmiddag liep ik nog eens door Hoogkamps dreven.
Ik raapte mijn moed bijeen om psychisch niet te sneven,
En begon zacht wenend in mijzelf te praten,
Terwijl zijn schim mij begeleidde door de straten.

BRIDAL VEIL FALL

Natuurkracht, die ik geestdriftig begroet

En die aanruist ver uit overstijgend galmen,

Waterval, sluier, die zich sleept tussen palmen

Van stilte, hoe kom ik u nu tegemoet.

Wat tilt meer dan 't stromen van eeuwige vloed? –

Midden in dit grote land langs 't kleurig schuiven

Van volle, gerijpte en onrijpe zoete druiven ...

Die beter smaken dan ik ooit had vermoed.

Waar toe dit voorland, kracht, die sidderwreed

In elke levensfase bruisend overspoelt

Dit kwijnend hart? – 'k Meende u gekoeld

Te proeven als een nooit eerder geschonken wijn

Die nu echter smaakt als niet te dragen leed

En een in elke levensteuge zich uitdrukkend venijn.

NOCHTANS

Ik vind allang dat het tijd wordt dood te gaan,

Nochtans blijf ik steeds verder leven.

Het is mijn eer te na de hand aan mijzelf te slaan,

Maar 'dood' of 'leven' is mij om het even.

RIVALITEIT

Als of de rivaliteit tussen ons nog steeds bestond,

Blijf ik mijzelf met u vergelijken,

Uw beeld wordt langzaam oud en rond

Doordat mijn ogen door spleetjes naar u kijken.

Ik wil nog altijd de meerdere van u zijn,

Maar beseft dat gij niet meer zijt in te halen.

Altijd is er dat verre en hogere terrein,

Waar ik als profaan dreig te verdwalen.

WERKZAME STOF

Ruimte, ergens in de aarde uitgespaard,

Ik hoopte haar te kunnen vinden

Als rustplaats voor de zielsbeminden,

Doch betrokkenen voelden zich bezwaard.

Zij moeten verloren zijn gegaan,

Sinds het koren in bloei heeft gestaan

En er welbeschouwd niets meer over is

Van al degenen die ik zo hevig mis.

Wij moeten ons houden aan resultaten

Als werkzame stof in kwik.

Ik voel mij daarom een wees gelaten

Bij ieder genadig vergund ogenblik.

Dit is de persoonlijke, negatieve berg,

Waarin ik verdwijn ooit als nietige dwerg.

Fontein in Sanadome

Of anderen haar zien, nou ja, zien,
Zien dat doen ze wel, maar of zij aanschouwd
Wordt, is de vraag; misschien, doordat ik oud
Ben, aanschouw ik haar: ik heb een blik voor tien.

De fontein in dit schaduwrijke buitenbad
Stroomt steevast door, en laat onverstoord
Haar water vallen op degenen die het bekoort
In een oogwenk ijskoud en klie dernat
Te worden in dit sanitaire oord,
Waar het mannelijk oog niet zat
Wordt van al het vrouwelijk naakt,
Dat onverbloemd van wellust blaakt.

De fontein breekt zich baan en is niet moe
Van onbeperkt te stromen. Het water balt
Zijn energie, doch wie het niet bevalt,
Gaat arm als hij kwam naar huis toe.

CONFUUS

De watermassa stort zich neer

Op gladde stenen bekkens,

Die zelf nooit wekkens

Moede zijn, maar telkens weer

De stromen verder laten

Dalen kristal gelijk , efemeer,

Monotoon in steeds dezelfde maten.

Confuus lijk ik, verdwaald

In een watermassa, die zonder schromen

Op mij daalt en nimmer draalt

Mij teder en liefdevol te omzomen.

ODE AAN MIJN BROER

Grijs is de lucht.
De zon ging onder.
Twaalf uur is 't.
Het verleden drukt,
Maar ik, ik reflecteer!

Weinig krantenknipsels uit zijn verloren gegane archief,
Nauw gehoorde zuchten van onderdrukt verlangen
Van een zoon van christenen, die begraven
 Werd voor hij Abraham kon zien, bezit ik nog.

Enk'le kolken zijn overgebleven, breed van het eindeloos bruisen
Van de grote rivier van zijn tirannieke ijver;
Hier, waar naar het behoeven van het kleigebied,
 De waterstroom niet meer komen kon.

Nu de herfst vooruitloopt op de gevreesde winter
In de middag, vol doorzichtig en geluidloos duister,
En de slecht geschoren wang van het wonderkind
 Koud is door zijn onbeheerste dadendrang,

Nu de koele, etnisch bepaalde voorkeuren
Volgen door het land de vergeefse en voorbije roep
Der bloedgedrenkte zang, waarmee hem
 Slechts enkelen konden opbeuren,

Kennen tijd en ruimte en heel de galaxis

Door de gouden woorden der latere geslachten

Eindelijk zijn hervonden en herkende lied:

Zijn gedachten die ieders oog nu digitaal ziet,

De recht gesneden taal, die heelt door haar orde

Ieder die ziek is, benevens elk die de vaak herhaalde woorden,

Zoals die over de aanname van een elite,

Tot onderwerp van overpeinzing maakt,

Nu in de ure van het vermeende eind der tijden

De poorten niet opengaan van de beloofde stad,

Klaart in diepe, groene zee van zilv'ren ritmen

Zijn doorgroefd gelaat, zoals ik dat eenmaal zag.

De kleine schaar van onnozele zielen, die zijn moed

Vermeerderden en luisterden naar de taal van zijn lippen,

Zwelt aan tot een menigte, waarin zijn oude

Geest zich emaneert tot levens vurige gloed.

Mijn broer! Nooit meer zal in de scheur der tijden

Een man als hij uit de diepten komen rijzen, en opstaan,

Het woord voeren, gedreven, boeiend voor het gelaat

Der Demiurg, zoals hij meende te moeten doen! ...

Overgebleven is een stem uit mijn verleden,

Klinkend met steeds minder kracht. Nog even

En ik heb het tijdelijke met het eeuwige verwisseld

En is ook deze stem voorgoed verdwenen in de nacht.

EEN ROEPENDE IN KLEVE

In het centrum van Kleve liep

Mijn broer. Ik ben hem achterna-

Gegaan met het innige verlangen

Hem uit te nodigen bij ons thuis.

Hij wandelde zo snel dat ik moeite had

Hem bij te benen, maar een zeker moment

Ging ik naast hem voort, en nam ik

Frank en vrij het woord.

Wij spraken tezaam en gingen ernstig verder

Tot ik bemerkte dat ik plotseling alleen liep.

Ik ben teruggekeerd naar de garage,

Waar, bij de ingang, hij mij opwachtte en riep,

Maar de taal die hij toen sprak, kende ik niet.

EENZAAM

Wandelend door de lange donkere gangen

Van de ten langen leste geheel ontvolkte school,

Besef ik dat onafaatbaar een verlangen

Dwaalt door ijle domeinen, waarin ik dool,

En waarin nog altijd niet gestolde smart

De stemmen van een eens beleefd weleer

Begeleidt in het belangeloos verkeer

Dat ergens in de tijd moet zijn gestart

Eenzaam en stil als de kamers van het hart.

OUD NIEUWS

Het regent... Overal

Valt water neer.

De lucht is grijs.

De herinnering is bezig

Te verzinken in een meer.

De regen brengt

Verslagen van u mee,

Oud nieuws weliswaar,

Doch het stemt tevree,

Want alles is beter

Dan niets voor wie

Achtergebleven is

Met een handvol termen.

In het licht der maan

Lijken wij weer samen

Te staan, bewust van wat

Geen van ons zal beamen

Nu van u, zover ik weet,

Niets overgebleven is.

Eens in het jaar wordt huldigend

Dit verlaten bos gewassen in

Roerloosheid en klinkt hier

De stem van Homerus

Luiders dan in zijn Ilias door.

De nacht gaat verder

En de tijd verglijdt tussen

Twee geopende zegels,

In werkelijkheid een enjambement

Tussen twee gedragen regels

Die de dichter vergeten is

En voelt als een gemis.

De regen zet zijn klaaglied voort

Niet in het minst door

Een menselijke hartslag gestoord.

IN HET TEKEN VAN DE KREEFT

Schrijdt in schaduwen zacht en wijnrode purperen gewaden

Taal in de richting van uw noodlottig snevende genoten,
Die uit de oeroude aarde ooit omhoog zijn geschoten,
Eclatanter dan toen uw wapens werden geladen,

Doordat een mens in mij tegen wil en dank geleefd heeft,

Die zich sedertdien beweegt van strottenhoofd
Tot wervelkolom en daar mijn leden bruut berooft
Van mijn kostbaar bloed, acterend in 't teken van de kreeft,

Zodat ik nooit een levende ziel dragen en baren kan

Die binnen mij zich behaaglijk maar blode bewoog?

Ik weet er de met klare munt betaalde waarde van,

Schoonheid, die geen innig toegewijde ooit bedroog:

Wilt treden thans in elke open liggende ader die ik ken

Binnen het wezen dat ik in mijn schamelheid nu eenmaal ben.